

Sygn. akt IV P 25/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 30.08.2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w J.**

o uchylenie kary porządkowej nagany

uchyla nałożoną na powoda A. W. przez stronę pozwaną Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w J. w dniu 29.12.2012 r. karę porządkową nagany.

UZASADNIENIE

Powód A. W. w pozwie wniesionym przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w J. wniósł o uchylenie kary porządkowej nagany nałożonej w dniu 29 grudnia 2012 r., za rażące naruszenie zasad przeprowadzenia egzaminu w zakresie kat. B prawa jazdy, z powodu naruszenia trybu przy nakładaniu kary porządkowej poprzez nie wysłuchanie pracownika oraz brak winy umyślnej. W uzasadnieniu powód wskazał, że orzeczona kara porządkowa nagany została zastosowana wobec niego nieprawidłowo i bezpodstawnie. Podniósł, że w dniu 29 grudnia 2012 r. został wezwany do dyrektora (...), gdzie bez żadnej rozmowy otrzymał do podpisania pismo o udzieleniu kary nagany. Po podpisaniu dyrektor obszernie wyjaśnił mu, czym się kierował podejmując taką decyzję. Zgodnie z art. 109 kp przed nałożeniem kary pracodawca zobowiązany jest wysłuchać pracownika, a takiej czynności nie było. Podniósł ponadto, że w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. organ nadzoru, czyli Urząd Marszałkowski Województwa (...) wskazał nieprawidłowości w przeprowadzonym przez niego egzaminie. Jednak było to z jego strony działanie nieumyślne i w żaden sposób nie odnosi się ono do stwierdzenia o ciężkim, czy rażącym naruszeniu obowiązków. Jego działania nie cechowała wina umyślna lub rażące niedbalstwo.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że powód jest jej pracownikiem od dnia 01 czerwca 2007 r. i przez cały ten czas pracuje na stanowisku egzaminatora. W dniu 16 października 2012 r. powód prowadził egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B, który zakończył się oceną negatywną. Egzaminowana osoba skierowała skargę do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), który po dokonaniu ustaleń stwierdził, że wskazują one na brak bezstronności i niezetelność w wykonywaniu powierzonych egzaminatorowi zadań. Powodowi została doręczona kopia pisma organu nadzoru z dnia 20 grudnia 2012 r. Strona pozwana zaprzeczyła, aby przed ukaraniem powód nie został wysłuchany. W dniu 29 grudnia 2012 r. powód został poproszony do gabinetu dyrektora, który przed wręczeniem dokumentu o ukaraniu powoda rozmawiał z nim. Wysłuchał jego argumentacji i wyłożył swoją. W trakcie rozmowy powód wskazywał na nieistotny charakter stawianych mu zarzutów. Rozmowa z powodem trwała około 50 minut i po jego wysłuchaniu dyrektor wręczył mu dokument o nałożeniu kary. Nie sposób przy tym zgodzić się z twierdzeniami

powoda, że zarzucane mu nieprawidłowości w przeprowadzonym egzaminie nie były popełnione umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa. Tymczasem można zasadnie przyjąć, że nieprawidłowości dopuścił się przynajmniej skutkiem rażącego niedbalstwa w zakresie przestrzegania zasad prowadzenia praktycznego egzaminu na prawo jazdy kat. B.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że od dnia 01 czerwca 2007 r. A. W. był zatrudniony w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w J. na stanowisku egzaminatora.

Bezspornym jest, że w dniu (...) A. W. prowadził egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B, który zakończył się oceną negatywną. Egzaminowana osoba skierowała skargę do Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...).

Pismem z dnia 20 grudnia 2012 r. Urząd Marszałkowski Województwa (...) poinformował (...) w J. o unieważnieniu tego egzaminu oraz zobowiązał dyrektora do zapoznania A. W. z dostrzeżonymi i przedstawionymi w piśmie nieprawidłowościami w sposobie prowadzenia egzaminu państwowego na prawo jazdy i zobligowania egzaminatora do prowadzenia egzaminów zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Polecono zwrócić egzaminatorowi uwagi na konieczność rzetelnego i bezstronnego wykonywania powierzonych mu zadań.

Dowód: kopia pisma z dnia 20 grudnia 2012 r. k. 19-21;

A. W. otrzymał kopię rozstrzygnięcia organu nadzoru w celu zapoznania się z nim. Ponadto egzaminator nadzorujący P. B. przeprowadził z nim rozmowę na temat tego rozstrzygnięcia.

Dowód: zeznania świadka P. B. k. 36-37,

zeznania przedstawiciela strony pozwanej R. T. k. 47-48v;

R. T. przeprowadził rozmowę z P. B. i podjął decyzję o ukaraniu A. W. karą nagany. W dniu 29 grudnia 2012 r. w godzinach rannych, po rozmowie z egzaminatorem nadzorującym, R. T. polecił M. W. przepisać przygotowane przez siebie pismo dotyczące nałożenia kary nagany na A. W.. Następnie o godz. 11.00. R. T. polecił M. W. wezwać A. W. na rozmowę. A. W. stawiał się na rozmowę do dyrektora około godz. 11.30. Zanim A. W. przyszedł na tą rozmowę, pismo nakładające na niego karę nagany było już przygotowane w gabinecie dyrektora wraz pieczętą i podpisem R. T..

Dowód: zeznania świadka M. W. k. 37;

Podczas tego spotkania R. T. rozmawiał z A. W. przez około 50 minut odnośnie zarzutów stawianych mu przez organ nadzoru i konsekwencji z nich wynikających.

Dowód: zeznania przedstawiciela strony pozwanej R. T. k. 47-48v;

Następnie podczas tego spotkania R. T. wręczył A. W. pismo z dnia 29 grudnia 2012 r. udzielające mu kary nagany za rażące naruszenie zasad przeprowadzenia egzaminu w zakresie kat. B prawa jazdy pani N. H. w dniu 16 października 2012 r.

Dowód: kopia pisma z dnia 29 grudnia 2012 r. k. 4-5;

A. W. złożył sprzeciw od nałożonej kary porządkowej, a po zajęciu stanowiska przez Związek Zawodowy (...) w J., dyrektor (...) pismem z dnia 17 stycznia 2013 r. poinformował go o odrzuceniu sprzeciwu i pouczył o prawie odwołania się do sądu pracy.

Dowód: kopia sprzeciwu k. 6,

kopia pisma z dnia 17 stycznia 2013 r. k. 7-10,

kopia stanowiska Związku Zawodowego (...) wraz z

wynikiem głosowania k. 22-23.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, należało podzielić zarzut powoda, iż przed nałożeniem na niego kary porządkowej nagany nie został on wysłuchany przez pracodawcę.

Zgodnie z art. 109 § 2 kp, kara może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 marca 1999 r. (I PKN 605/98, opublikowany w systemie Lex), iż „wysłuchanie pracownika musi poprzedzać zastosowanie wobec niego kary porządkowej. Zastosowanie kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu, gdyż wtedy wewnętrzna wola przełożonego otrzymuje swój zewnętrzny, formalny wyraz. Natomiast z punktu widzenia skutków takiej decyzji dla pracownika (art. 110 i 112 § 1 KP) istotne znaczenie ma chwila zawiadomienia go na piśmie o zastosowanej karze.” W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że „treść art. 109 § 2 interpretowana łącznie z art. 110 KP, stanowiącym o obowiązku zawiadomienia pracownika o zastosowanej karze, prowadzi do wniosku, że przepisy te ustanawiają trzy etapy postępowania, których zachowanie w odpowiedniej kolejności decyduje o prawidłowości postępowania w sprawie ukarania pracownika. Pierwszym etapem jest wysłuchanie pracownika (które musi być uprzednie w stosunku do zastosowania kary), drugim - podjęcie decyzji o zastosowaniu kary (po wysłuchaniu pracownika) i trzecim - zawiadomienie pracownika na piśmie o zastosowanej karze wraz z wskazaniem rodzaju naruszenia obowiązku pracowniczego i daty jego popełnienia oraz pouczeniem o możliwości zgłoszenia sprzeciwu. Przedstawiona kolejność czynności ze strony pracodawcy, a zwłaszcza przewidziany w art. 110 KP obowiązek zawiadomienia pracownika na piśmie o zastosowanej karze, świadczy o tym, że w sferze decyzyjnej wymierzenie ("zastosowanie") kary następuje w chwili podpisania pisma o ukaraniu, gdyż wtedy decyzja - wewnętrzna wola przełożonego o ukaraniu otrzymuje swój zewnętrzny, formalny wyraz. (...) Instytucja "wysłuchania pracownika" ma na celu z jednej strony - zobjektywizowanie decyzji przełożonego, z drugiej zaś strony - umożliwienie pracownikowi złożenia wyjaśnień w istotnej dla niego sprawie, przed uruchomieniem formalnego postępowania. Dlatego też wysłuchanie pracownika musi być uprzednie w stosunku do zastosowania kary.”

Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd, w oparciu o zeznania świadka M. W. ustalił, że dyrektor strony pozwanej R. T. podjął decyzję o ukaraniu powoda karą nagany przed jego wysłuchaniem w dniu 29 grudnia 2012 r. Z zeznań świadka M. W. wynika bowiem jednoznacznie, że w dniu 29 grudnia 2012 r. w godzinach rannych, po rozmowie z egzaminatorem nadzorującym, R. T. polecił jej przepisać przygotowane przez siebie pismo dotyczące nałożenia kary nagany na A. W.. Następnie o godz. 11.00. R. T. polecił jej wezwać A. W. na rozmowę. A. W. stawił się na rozmowę do dyrektora około godz. 11.30., przy czym zanim powód przyszedł na tą rozmowę, pismo nakładające na niego karę nagany było już przygotowane w gabinecie dyrektora wraz pieczętką i podpisem R. T..

Sąd uznał powyższe zeznania świadka M. W. za wiarygodne. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw podważających prawdziwość zeznań tego świadka, ani mogących świadczyć o tym, że miała ona interes w przedstawianiu nieprawdziwych okoliczności.

Również treść zeznań przedstawiciela strony pozwanej R. T. świadczy, zdaniem Sądu o tym, że podjął on decyzję o ukaraniu powoda karą nagany jeszcze przed jego wysłuchaniem. R. T. zeznał bowiem, że po przeprowadzeniu rozmowy z egzaminatorem nadzorującym P. B., po przeanalizowaniu zarzutów i okoliczności podjął decyzję o nałożeniu kary nagany i polecił w tym celu przygotować stosowny dokument. Należy w tym miejscu wyraźnie podkreślić, że zarówno z treści odpowiedzi na pozew, jak również z zeznań P. B. i R. T. nie wynika w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości, że to właśnie P. B. został wyznaczony do wysłuchania powoda w trybie art. 109 § 2 kp, tj.

przed zastosowaniem kary nagany. Z treści zeznań R. T. wnosić należy, iż sam zamierzał wysłuchać powoda przed nałożeniem kary nagany i tak uczynił.

Sąd podziela przy tym zapatrywanie wyrażone w uzasadnieniu powołanego wyroku Sądu Najwyższego, że wysłuchanie pracownika może być uznane za uprzednie w sytuacji, gdy przełożony pracownika w wyniku jego wysłuchania odstąpił od wręczenia przygotowanego wcześniej i podpisanego pisma o ukaraniu, przy czym nie jest to równoznaczne z sytuacją, kiedy pracodawca nie rezygnuje z wymierzenia kary nagany, a pismo zawierające oświadczenie o ukaraniu podpisał wcześniej niż wysłuchał pracownika.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że strona pozwana nie wyczerpała trybu nałożenia na powoda kary nagany i już z tych względów powództwo winno zostać uwzględnione. Sąd nie zajmował się zatem merytoryczną oceną przyczyny nałożenia kary nagany na powoda.

Z tych względów Sąd uchylił nałożoną na powoda przez stronę pozwaną w dniu 29 grudnia 2012 r. karę porządkową nagany.